Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 601 van 25 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA**
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat AUNDU BOLABIKA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing luidt het feitenrelaas als volgt:

"*U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op* […] *1960 te Kaluka. U bent opgegroeid in dit dorp nabij de stad M'banza-Kongo in de provincie Zaïre. Door de onafhankelijkheidsoorlog kon u niet naar school tijdens uw jeugd. Uw moeder overleed toen u nog jong was. In 1980 huwde u met uw echtgenoot. Later zouden jullie twee zonen krijgen. U woonde tot 2009 in Kaluka. Nadien verhuisde u naar M'banza-Kongo. Uw man overleed in 2015 ten gevolge van ziekte. Uw twee kinderen woonden bij u in. Uw zoon P. (S.V. – zie dossier CGVS* […]*) werkte in een benzinestation in Kondo. Door de problemen die hij via zijn werk kende, vielen gemaskerde mannen uw huis binnen tijdens de nacht van 5 juni 2024. P. zelf was niet thuis, maar uw andere zoon Z. kwam ten gevolge van deze aanval om het leven. Ook u raakte gewond en werd naar het ziekenhuis gebracht.*
Na enkele dagen mocht u het ziekenhuis verlaten en trok u naar uw zus in M'banzaKongo waar u twee weken zou verblijven.

U vernam in deze periode dat uw zoon P. gezocht werd, en met de hulp van iemand uit jullie wijk, die ook bij de politie werkzaam was, konden jullie naar Luanda vluchten. Hier trokken jullie in bij uw neef. Uw zoon P. stelde alles in het werk om het land te ontvluchten. Met de hulp van een tussenpersoon slaagden jullie erin om met jullie paspoort(en) Angola te ontvluchten en per vliegtuig naar België te komen. U kwam aan in België op 2 oktober 2024 en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde diensten (samen met uw zoon P.).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele geboorteakte voor, alsook medische documenten omtrent uw gezondheidstoestand."

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen concludeert dat hij op basis van de elementen uit verzoeksters dossier tot de vaststelling komt dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat verzoekster verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de volgende wetsbepalingen:
"*- 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsverplichting van administratieve akten. In de ontwikkeling van hun middel;*
- 3 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (hierna vermeld als: het «EVRM »);
- 1A van de Conventie van Genéve van 28 juli 1951 betreffende het vluchtelingenstatuut (gewijzigd door het artikel 1, §2, van haar Bijkomend Protocol van 31 januari 1967, hierna vermeld als "de Conventie van Genéve »);
- 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierbij genoemd de wet van 15 december 1980) ;

In bijkomende mate, de schending van de algemene rechtsprincipes."

Het verzoekschrift stelt:
"*A. Aangaande de schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsverplichting van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als de wet van 15 december 1980).*

De aangevochten akte schendt de volgende in het middel opgenomen wetsbepalingen aangaande:

Primo;
Het CGVS past een vereiste toe die overdreven is inzake het leveren van verduidelijkingen en onaangepast aan de bijzondere situatie van de eiseres. Zij verwijt de eiseres een gebrek aan details aangaande de professionele problemen van haar zoon, de identiteit van de aanvallers en de juiste beweegredenen voor de aanval.
Welnu, de eiseres is noch de voornaamste betrokkene bij deze feiten, en evenmin een persoon die kennis heeft of betrokken is in de gerechtelijke procedures aldaar. Zij is een moeder, slachtoffer dat betrokken werd bij een gewelddadig conflict. Zij werd onverwacht aangevallen in het midden van de nacht, verwond en bij deze gelegenheid heeft zij een kind verloren. Door van haar te eisen een gedetailleerde kennis te bezitten aangaande de criminele of gerechtelijke mechanismen vormt alhier een onredelijke en buitensporige beoordeling.
De eiseres is een oudere vrouw van 64 jaar, ernstig ziek (diabetes, tuberculose, hartkwalen, chirurgische ingrepen), analfabeet en zonder enige scholing die Angola moest verlaten ten gevolge van een gewapende aanval in het midden van de nacht in haar woning op 5 juni 2024, een aanval waarbij haar zoon dodelijk werd verwond en waarbij zij eveneens gewond is geraakt.
In deze omstandigheden is het ontbreken van een duidelijke kennis van de beweegredenen van de vervolgers of de technische details niet voldoende om de geloofwaardigheid van de baan te schuiven vermits het hem hier handelt om een indirect slachtoffer, oud, kwetsbaar en getraumatiseerd.
Haar vrees is direct verbonden aan haar ernstige veiligheidsproblemen die haar familie hebben ondergaan en aan de onmogelijkheid voor de Angolese overheid om haar bescherming te waarborgen.
Het CGVS erkent formeel de gevorderde leeftijd van de eiseres, haar ernstige ziektesymptomen, haar problemen met haar geheugen, verbonden aan het gebruik van geneesmiddelen en haar recente zware chirurgische ingrepen. Desalniettemin, trekt zij hieruit geen enkele daadwerkelijke juridisch gevolg bij het onderzoeken van de geloofwaardigheid.
Daar waar de rechtspraak van de RVV staaft dat: […]

In dit geval erkent het CGVS de kwetsbaarheid maar zij blijkt maar verder redeneren alsof het hem hier handelde om een jonge aanvrager in goede gezondheid en volledig zelfstandig, wat een interne tegenstrijdigheid uitmaakt in de beslissing.
Schending van het algemene rechtsprincipe van de beoordeling van de feiten
Het CGVS ontrafelt het relaas en verwerpt de vraag op grond van het vergeten van duidelijke data, onzekerheden aangaande gerechtelijke stappen en bijkomstige onduidelijkheden.
Welnu, de rechtspraak legt een algemene beoordeling op, rekening houdende met het voorhanden zijn van een gewelddadig overlijden, vastgestelde verwondingen, een overhaaste vlucht, een tijdelijk onderdak, het ontbreken van effectieve bescherming vanwege het staatsapparaat. Het CGVS betwist geenszins het gebeuren van de aanval, maar minimaliseert hiervan de draagwijdte door hiervan een onrealistische verduidelijking te eisen aangaande bijkomstige elementen. Dit blijkt onrealistisch, rekening houdende met het profiel van de eiseres.

Secundo;
Het CGVS maakt een verkeerde verwijzing van het lot van de eiseres naar dat van haar zoon. Het CGVS-grondt haar weigering in ruime mate op het verwerpen van het dossier van de zoon P..
Deze benadering is juridisch gezien verkeerd.
Elke aanvraag tot het verkrijgen van internationale bescherming moet het voorwerp uitmaken van een individueel onderzoek. De eiseres werd fysiek aangevallen terwijl haar zoon P. afwezig was in het huis op het ogenblik van de aanval. Zij heeft een zoon verloren, daar waar P. zijn broer heeft verloren. Welzeker, de twee hebben en ernstig trauma ondergaan met een verschillende graad en impact en elkeen heeft daardoor zijn eigen vrees ontwikkeld.
Zelfs bij de veronderstelling dat het dossier van de zoon betwist zou worden, dan laat dit niet toe dat automatisch de persoonlijke situatie van de moeder van tafel wordt geveegd vermits zij een direct slachtoffer was van de geweldplegingen.
Hier moeten wij aldus gewagen van een gebrek in de motivering.
Ook moeten wij de schending van de wetsbepalingen weerhouden die opgesomd worden in het middel alsmede de algemene rechtsprincipes, zijnde, het behoorlijke bestuur, de zorgvuldigheids- en voorzienigheidsverplichting.

B. Aangaande de schending van de artikelen 3 van het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (hierna genoemd: het EVRM. Artikel 1A van de Conventie van Genéve van 28 Juli 1951 betreffende het Vluchtelingenstatuut (gewijzigd door het artikel 1, $2, van haar Bijkomend Protocol van 31 januari 1967, en hierna vermeld als « de Conventie van Genéve »), artikel 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als de wet van 15 december 1980) ;

[…]

Effectief, bij het lezen van haar notities van de hoorzitting, blijkt dat de eisende partij een geloofwaardig verhaal heeft weergegeven dat de realiteiten weerspiegeld in haar land van oorsprong. Zij heeft een afdoende uitleg verschaft aangaande haar vrees voor een vervolging in het geval van een terugkeer naar Angola en zij had een kopie van haar paspoort voorgelegd. Dit staaft in voldoende mate haar identiteit en haar Angolese nationaliteit. Desalniettemin is de tegenpartij van oordeel dat haar verklaringen niet toelaten te besluiten tot het voorhanden zijn van een daadwerkelijk risico op het ondergaan van ernstige aantastingen van de integriteit, zoals omschreven door het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (Wet van 15 december 1980) en met betrekking tot de subsidiaire bescherming.
Aldus blijkt uit het profiel van de eiseres dat zij aldus valt binnen het toepassingsveld van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In bijkomende mate vervult zij eveneens de voorwaarden van het artikel 48/4 omwille van het daadwerkelijke risico om ernstige aantastingen van de integriteit te moeten ondergaan (doodsbedreigingen, geweldplegingen, onmenselijke behandeling).
[…]".

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster als stuk 3 een "*Medisch certificaat type*".

Beoordeling

1.
2.
3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante, nauwkeurige en actuele informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Kwalificatieverordening) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 22 en 23 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026) opgeheven.

De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van de Kwalificatieverordening en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van de Kwalificatieverordening wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van de Kwalificatieverordening wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St*. Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, p. 33).

De Kwalificatieverordening bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoekster voldoet aan de in de Kwalificatieverordening vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming. De Raad wijst erop dat de artikelen 9 en 10 van de Kwalificatieverordening, gelezen in samenhang met artikelen 3, 5) de voor de voorliggende zaak relevante materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend hernemen. Artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Kwalificatieverordening hernemen de materiële voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen.

De Raad stelt vast dat de opheffing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ingevolge de inwerkingtreding van de Kwalificatieverordening niet tot gevolg heeft dat de criteria die voor de beoordeling van de voorliggende zaak relevant zijn, inhoudelijk zijn gewijzigd.

De verwijzing naar wetsbepalingen en rechtspraak in het verzoekschrift impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 3, 5) *juncto* artikel 9 en van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Kwalificatieverordening.

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden wordt uiteengezet in artikel 4 van de Kwalificatieverordening en artikel 34 van Verordening (EU) 2024/1348.

Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoekster niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5 van de Kwalificatieverordening dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:
"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht."

4. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift poneert, heeft verweerder zowel tijdens de procedure als bij de beoordeling van het beschermingsverzoek rekening gehouden met verzoeksters persoonlijk profiel, haar ziektesymptomen, de problemen met haar geheugen die verbonden zijn aan het gebruik van geneesmiddelen en haar recente chirurgische ingrepen.

Dit blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing inzake de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster, dewelke luidt als volgt:
"*Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar maakte waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken.*
Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS maakt u kenbaar dat u aan verschillende medische aandoeningen lijdt waaronder diabetes. In België werd tevens TBC bij u gediagnosticeerd. U legt hier meerdere medische attesten van voor (toegevoegd aan de groene map in het administratieve dossier) – onder meer van verschillende onderzoeken, doorverwijzingen en diagnoses. Ook legt u een lijst van medicatie voor die u dagelijks dient in te nemen. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS aan dat het momenteel beter gaat met uw gezondheid, maar dat u nog steeds in behandeling bent. Ten gevolge van een operatie (aan uw buik), heeft u pijn aan uw benen en voeten (zie persoonlijk onderhoud CGVS, verder NPO, dd. 10.11.2025, p.3). U verklaart dat u nog steeds elke week naar de dokter moet, dat u nog niet helemaal genezen bent, en dat u ook hartproblemen heeft (NPO, p.3). De meest recente operatie dateert van 25 augustus 2025. Door de medicatie die u dagelijks neemt, vergeet u veel, zo verklaart u (NPO, p.3-4). De medewerker van het CGVS vertelt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, dat u op elk moment een pauze mag nemen, dat het interview op elk moment even onderbroken kan worden, en dat u kan aangeven wanneer u zich niet goed voelt tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p.4). U antwoordt hierop dat u dit zeker zal doen, en dat u zich momenteel goed voelt (NPO, p.4). Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt één langere pauze genomen en na de hervatting van het interview geeft u aan dat u zich nog steeds goed voelt, en het interview kan verderzetten (NPO, p.12). Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaart u dat u alle vragen goed begrepen heeft, alsook dat u de tolk goed begrepen heeft (NPO, p.18).
U heeft op geen elk moment tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u zich niet (meer) in staat voelde om te antwoorden op de u gestelde vragen. Het persoonlijk onderhoud verliep op een vlotte en constructieve wijze, u begreep duidelijk de u gestelde vragen en kon telkens de u gestelde vragen beantwoorden. U en uw advocaat gaven zoals gezegd aan dat u door uw ziekte(s), ondergane medische ingrepen, en de medicatie die u dient in te nemen, bepaalde zaken vergeet, en vragen desgevallend hier rekening mee te houden bij de beoordeling van uw verklaringen en uw asielrelaas in het algemeen. Het CGVS hield bij het verloop van het persoonlijk onderhoud rekening met uw persoonlijke gezondheidssituatie, paste de vragen aan indien nodig, en wees meermaals op de mogelijkheid om pauzes te nemen. Het CGVS houdt tevens rekening met uw persoonlijk profiel bij de beoordeling van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst, maar wijst anderzijds ook op het feit dat de door u aangehaalde mogelijke vergeetachtigheid niet wordt geattesteerd aan de hand van medische attesten.
In ieder geval werden er u specifieke steunmaatregelen verleend en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Blijkens de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekster met gezondheidsproblemen kampt en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek.

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift als stuk 3 een medisch attest van 23 juni 2025, dat haar gekende en reeds in de voormelde beoordeling meegenomen medische toestand (diabetes, geplande operatie) attesteert.

Verzoekster licht niet toe op welke wijze de haar geboden steunmaatregelen tekortschoten, noch kan dit blijken uit het bijgebracht medisch attest.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. Verzoekster houdt in het verzoekschrift vol dat zij in Angola het slachtoffer werd van een aanval op haar woning ten gevolge van de persoonlijke problemen van haar zoon P. en dat haar andere zoon Z. bij deze aanval om het leven kwam.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof worden gehecht aan het door verzoekster voorgehouden relaas en de hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging, omdat (i) verzoekster niets kan vertellen over de beweerde problemen van haar zoon P., noch over de beweerde aanvallers die verantwoordelijk waren voor de aanval en de dood van verzoeksters zoon Z., (ii) verzoekster bijzonder vage verklaringen aflegt over de beweerde aanval op haar woning en over de gevolgen ervan op haar en haar gezin, en (iii) verzoeksters vrees voortvloeit uit de problemen van P. en zijn aangehaalde vervolgingsfeiten en verweerder geen enkel geloof hechtte aan de aangehaalde problemen door P. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Na zorgvuldige analyse van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier sluit de Raad zich aan bij de motivering in de bestreden beslissing, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, en dewelke luidt als volgt:
"*1. U kan niets vertellen over de beweerde problemen van uw zoon P., noch over de beweerde vervolgers/aanvallers die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw andere zoon Z..*
• U geeft zelf aan dat u niets weet over de problemen van uw zoon P., dat u hem geen vragen mocht stellen (NPO, p.9). Nadien nogmaals gevraagd wat u weet over de problemen van uw zoon, herhaalt u dat hij u dit niet gezegd heeft en dat u enkel weet dat hij benzine verkocht (NPO, p.12).
Het is echter vreemd te noemen dat u hoegenaamd niets kan vertellen over de beweerdelijke problemen van uw zoon P. – problemen die ertoe geleid hebben dat u het land diende te verlaten, en die aan de basis liggen van het overlijden van uw andere zoon.
• U haalt bovendien aan dat uw zoon P. slechts een jaar in het benzinestation in kwestie zou hebben gewerkt, terwijl uw zoon zelf verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij meerdere jaren gewerkt had in en voor dit benzinestation (zie dossier CG [...], notities persoonlijk onderhoud, dd. 03.09.2025, p.13-14) – met name sinds 2018 (tot 2024).
• U kan ook niets vertellen over de beweerde daders van de aanval. U geeft aan dat de politie ze niet kon vinden, dat u geen idee heeft wie het was, dat ze na de aanval P. zijn beginnen zoeken, maar dat jullie nooit geweten hebben om wie het effectief ging (NPO, p.15). Gevraagd hoe de aanvallers (van jullie woning) eruit zagen, toen ze het huis binnenvielen waar u zich bevond, zegt u dat ze met drie waren (die binnenkwamen), dat ze gemaskerd waren, maar dat u niet weet of ze een uniform droegen, of welke kledij ze droegen (NPO, p.14).
• U geeft merkwaardig genoeg ook aan dat het de politie was die uw zoon P. zocht – terwijl het net de politiediensten waren die ook een onderzoek waren gestart naar de daders van de aanval op uw woning (NPO, p.15). Gevraagd waarom de politie uw zoon zocht, moet u ook weer het antwoord schuldig blijven. Hoe dan ook zit er weinig logica in uw verklaringen over de mogelijke daders van de aanval op jullie gezinswoning of de personen die op zoek zouden zijn geweest naar uw zoon.

2. U bent bijzonder vaag over de beweerde aanval op uw woning, alsook over de gevolgen van deze aanval op u en uw gezin.
• U verklaart dat de aanval op uw woning op 5 juni 2024 plaatsvond, dat uw zoon hierbij werd aangevallen, en nadien naar het ziekenhuis werd gebracht. Hij overleed niet tijdens de aanval, maar nadien. U weet echter niet wanneer uw zoon precies overleed, noch wanneer zijn begrafenis plaatsvond (NPO, p.10). U weet evenmin of P. de begrafenis heeft bijgewoond (NPO, p.15).
• U beweert dat u na de aanval op jullie huis gevlucht bent naar uw zus, daar een tijd verbleef zonder uw zoon P., en dat u vervolgens naar Luanda vluchtte. Hoelang u precies bij uw zus heeft verbleven, weet u echter niet (NPO, p.10), noch waar uw zoon in deze periode verbleven zou hebben.
• Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS haalt u eerst aan dat u eenmaal geconvoceerd werd door de rechtbank, voor de aanval op uw zoon Z., maar daarna niet meer (NPO, p.11). Later tijdens datzelfde persoonlijke onderhoud wordt gevraagd meer te vertellen over deze oproeping waarop u zegt dat jullie klacht hadden neergelegd. Gevraagd meer te vertellen over deze klacht, antwoordt u merkwaardig genoeg dat het ziekenhuis (waar uw zoon Z. gestorven was) klacht had neergelegd (NPO, p.16). Vervolgens gevraagd of u dan ooit door een rechtbank bent opgeroepen, antwoordt u dat u wel opgeroepen bent, maar nooit bent gegaan. Door welke rechtbank u werd opgeroepen, weet u niet (NPO, p.16). U heeft het dan over een oproeping na de aanval op uw woning. U beweert dat er een brief naar jullie woning werd verstuurd, waar u overigens niet meer woonde, maar dat u nooit bent ingegaan op de uitnodiging. In ieder geval bent u hoegenaamd niet duidelijk, en zelfs tegenstrijdig, wanneer het gaat over de beweerde acties van de officiële Angolese instanties in aanloop naar en na de beweerde aanval op uw woning wat de geloofwaardigheid ervan opnieuw in het gedrang brengt.
• U beweert verder dat een buur, die bij de politie werkt, jullie aanraadde weg te gaan omdat uw zoon P. gezocht werd (NPO, p.17). U kan echter niet meer over deze buur vertellen dan zijn voornaam. U weet evenmin waarom uw zoon dan gezocht zou worden door de politiediensten. Het is ook geenszins duidelijk waarom uw zoon geviseerd of gezocht zou worden door eender welke partij en u kan dit op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud duiden.
• In Luanda, tot slot, heeft u op geen enkel moment enige problemen gekend – in de periode tot september 2024– totdat u het land verliet samen met uw zoon P..
Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat het CGVS geen geloof kan hechten aan het door u naar voren gebracht asielrelaas. U kan niets vertellen over de beweerde oorzaak van uw problemen, bent erg vaag over de beweerde aanval op jullie woning, kan niets vertellen over mogelijke actoren van vervolging, en bent niet heel duidelijk over de nasleep en gevolgen van de aanval op u en uw andere zoon. Bij de beoordeling van uw asielrelaas werd rekening gehouden met uw persoonlijke profiel en uw gezondheidssituatie maar uw verklaringen zijn in die mate vaag, weinig gedetailleerd en op sommige punten zelfs inconsistent dat deze niet vergoelijkt kunnen worden door de eventuele gevolgen van uw medische situatie.

3. Bovenal vloeit uw vrees volledig voort uit de beweerdelijke problemen van uw zoon P. en diens aangehaalde vervolgingsfeiten (die beoordeeld werden in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming). Het CGVS hecht echter geen geloof aan de aangehaalde problemen van uw zoon (zie beslissing in dossier CG [...], toegevoegd aan de blauwe map van uw administratieve dossier) zoals uitgebreid beoordeeld in diens beslissing van het CGVS, en wel om volgende pertinente redenen die u hier samengevat kan terugvinden:
• De geloofwaardigheid van het asielrelaas van uw zoon wordt volledig ondermijnd door de absolute vaagheid in diens verklaringen over kernelementen van zijn asielrelaas: zo is het geenszins duidelijk om welke redenen uw zoon vervolgd zou worden, noch door wie.
• Uw zoon kan niets vertellen over de beweerdelijke of vermoedelijke daders (actoren van vervolging).
• Het is hoegenaamd niet aangetoond dat de beweerde aanval op uw woning gelieerd zou zijn aan de beweerdelijke problemen van uw zoon.
• Op geen enkele manier valt uit de verklaringen van uw zoon af te leiden dat uw zoon enig gevaar zou betekenen voor zijn werkgever, leden van de onderzoeksploeg, of enige andere criminelen.
• Ook over de doodsbedreigingen (in aanloop naar de beweerde aanval op uw woning) die uw zoon ontvangen zou hebben blijft uw zoon erg vaag en weinig concreet.
• Ook de handelingen die uw zoon stelde na de beweerde inval in jullie woning zijn in die mate vreemd te noemen dat ze de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas doen wankelen.
• Over de eigenaar van het benzine station waar uw zoon werkte, en wiens naam uw zoon zou hebben gegeven aan de politiediensten, kan uw zoon evenmin veel vertellen waardoor de geloofwaardigheid van uw zoons bewering door deze persoon te worden vervolgd eveneens in het gedrang komt.
• Ook doen de verklaringen van uw zoon over diens afgelegde reisweg (en bijgevolg ook uw reisweg) naar België opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gehele relaas. Jullie zouden met eigen paspoorten hebben gereisd, maar kunnen hoegenaamd niets vertellen over hoe jullie naar België zijn gekomen: met welke documenten, of er een visum werd bekomen, hoe de smokkelaar dit allemaal geregeld zou hebben, hoe jullie de douane omzeild zouden hebben,… Uw zoon kan niets substantieels vertellen over deze toch risicovolle reis die jullie moesten ondernemen om aan jullie beweerde vervolgers te ontsnappen. Jullie

verklaringen over jullie paspoort en beweerde illegale vertrek uit Angola houden dan ook geen steek, en doen zoals gezegd enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie geopperde asielrelaas.
Aangezien het CGVS hoegenaamd geen geloof hecht aan het geopperde asielrelaas van uw zoon, en diens persoonlijke problemen, vloeit hieruit voort dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde persoonlijke problemen die hier het gevolg zouden zijn geweest van de persoonlijke problemen van uw zoon P.. In combinatie met uw eigen weinig overtuigende verklaringen over de beweerde inval in jullie woning, waar u zelf ooggetuige van was, en slachtoffer, kan het CGVS enkel maar besluiten dat u er niet in geslaagd bent de door u ondergane problemen in uw land van herkomst aannemelijk te maken."

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat van haar geen gedetailleerde kennis kan worden verwacht en verwijst hierbij naar haar profiel (oudere vrouw van 64 jaar, ernstig ziek, analfabeet, slachtoffer van een aanval in Angola waarbij haar zoon om het leven kwam). Zij gaat er evenwel aan voorbij dat bij de beoordeling van haar asielrelaas rekening werd gehouden met haar persoonlijk profiel en haar gezondheidssituatie, maar dat haar verklaringen dermate vaag, weinig gedetailleerd en op sommige punten zelfs inconsistent zijn dat deze niet vergoelijkt kunnen worden door haar leeftijd, gebrek aan scholing of de eventuele gevolgen van haar medische situatie. Verzoekster kan immers niets vertellen over de beweerde oorzaak van haar problemen, is vaag over de beweerde aanval op haar woning, kan niets vertellen over mogelijke actoren van vervolging, en schept geen duidelijkheid over de nasleep en gevolgen van de aanval.

Daarnaast hekelt verzoekster in het verzoekschrift dat verweerder de beslissing steunt op het verwerpen van het dossier van haar zoon P. en wijst zij erop dat elk verzoek om internationale bescherming het voorwerp moet maken van individueel onderzoek. Te dezen dient te worden opgemerkt dat verweerder niet louter steunt op de beslissing genomen in hoofde van haar zoon P. om verzoeksters vrees en relaas als ongeloofwaardig te beoordelen, maar dat hij tevens op omstandige en draagkrachtige wijze heeft gemotiveerd op grond van verzoeksters verklaringen en de elementen in haar dossier. Daarnaast dient erop gewezen dat verweerder, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin verzoekster zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen.
Het is de taak en de plicht van de Belgische asielinstanties om grondig en zorgvuldig te werk te gaan bij het onderzoek naar de merites van elk individueel verzoek om internationale bescherming. Aangezien verzoekster haar vrees en asielrelaas volledig steunt op de beweerdelijke problemen van haar zoon P. en diens aangehaalde vervolgingsfeiten, kon verweerder dan ook nuttig verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing genomen op 7 januari 2026 in hoofde van P., op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van diens aangehaalde problemen. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de vrees en het relaas van P., kon verweerder terecht besluiten dat dit de geloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoekster verder ondermijnt. In dit verband dient erop gewezen dat de Raad evenmin enig geloof hechtte aan de problemen van P. in het kader van diens beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 januari 2026 (RvV nr. 348 592 van 11 juni 2026).

Verzoekster komt in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar vrees, het herhaaldelijk verwijzen naar haar (medisch) profiel, het benadrukken van de geloofwaardigheid van haar verhaal, het poneren dat haar de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, en het verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die geen precedentenwerking heeft.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (medische documenten en geboorteakte) zodat de Raad om dezelfde

redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch aan de voorwaarden van artikel 4, lid 5 van de Kwalificatieverordening. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Kwalificatieverordening niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, gezien de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Kwalificatieverordening niet worden aangenomen.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Kwalificatieverordening inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is. Verzoekster maakt aldus geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Kwalificatieverordening aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS